

DRUMURILE STUDENȚIEI MELE MĂ ADUCEAU AICI...

Claudia PARTOLE,
scriitoare

Întotdeauna mi-a fost dragă Biblioteca. Am asemuit-o (peste ani) cu cea mai mare minune a omenirii. Marea Piramidă a spiritului uman! Deși prima mea bibliotecă (clădirea din satul meu) semăna cu o bătrână aplecată de ani și sprijinită de cârje. De fiecare dată când veneam să iau cărți, mi se părea că pătrund într-o lume mirifică, nouă, necunoscută, o lume care mă ademenea...

Mai apoi, studentă fiind, am descoperit marea minune a capitalei – Biblioteca Națională (numită „Krupskaia”). Pe atunci nu era simplu să pătrunzi în acel lăcaș. Sălile erau mereu pline, uneori arhipline. Îndeosebi în ajunul examenelor, pentru studenții anului întâi și doi, accesul era practic imposibil. Sălile de lectură aminteau de un stup în care se muncea zilnic, doar că în tăcere. Se vorbea în șoaptă! Mai era și Biblioteca universitară, apoi nu departe Biblioteca „Jdanov” (actuala „B.P. Hasdeu”), dar impozanta Bibliotecă din inima orașului avea pentru noi, studenții de la filologie, ceva deosebit (ca un simbol!) despre care părea că știm numai noi – avea sala de la etajul trei! Locul unde descopeream „averea cea văzută și nevăzută” – literatura în Limba Română! Aici am luat adevărate lecții de cunoaștere a limbii din *Gramatica limbii române* a lui Alexandru Graur. Aici ne așteptau scriitorii români clasici și contemporani... Cu riscul de a nimeri în catastiful kgb(ului), veneam totuși. Căutam îndelung în cartotecă autorii doriți, apoi așteptam cu nerăbdare să ne fie aduse cărțile solicitate. Trăiam aceeași stare trepidantă de întâl-

re cu necunoscutul ca demult în copilărie. Atunci bibliotecara pătrundea într-o sală alăturată, ca să-mi caute o carte specială, iar eu, așteptând-o, puteam să jur că aud șoapte dincolo de ușă. Eram convinsă că bibliotecara stă de vorbă cu scriitorii sau cu personajele din cărți. Cât aș fi dat atunci să mă strecor în acea lume! Exact aceeași emoție de nedescris o aveam și aici, în Biblioteca Națională. De altfel sala de lectură destinată literaturii străine era cea mai mică, dar încăpeam mulți. Aici l-am văzut aplecat asupra volumelor (poate ale lui Eminescu?) pe academicianul Mihai Cimpoi, pe atunci tânăr și prea puțin (re)cunoscut. Tot aici ne întâlneam cu Vlad Pohilă, care de fiecare dată îmi sugera vreun autor, vreo carte. Mi s-au intersectat drumurile și cu alți colegi de ieri și de azi în acea sală deosebită de celelalte (acolo se simțea o altă vibrație). Era locul întâlnirii acelora care visau și gândeau românește...

Consemnarea aniversării a 190 de la fondarea Bibliotecii Naționale pentru mine semnifică renașterea mea (altfel zis: înzestrarea mea spirituală). Aș putea spune cu toată certitudinea că din acești ani (două secole fără un deceniu) cincizeci sunt și ai mei, căci... aici am învățat să zbor și tot aici îmi aduc azi roadele semănate, crescute și adunate de mine prin Cuvânt. Mai știu că vârsta Bibliotecii e cu totul alta decât ar fi a omului, există însă o asemănare ce constă în numărul de cărți pe care le are în arsenalul său și Biblioteca și Omul...

Ani mulți, bogați în cărți și cititori (consumatori!), Bibliotecă dragă!